

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 P 228625 23 P
Zenica, 15.01.2025. godine

Općinski sud u Zenici, sudija Alija Sinanović, u pravnoj stvari tužiteljice T.A., ul. ..., V., koju zastupa punomoćnik Ajdin Zlotrg, advokat iz Travnika, protiv tuženog EOS MATRIX d.o.o. Sarajevo, ulica Trg solidarnosti broj 2a, koga zastupa punomoćnica Amra Gurda, advokat iz Sarajeva, radi utvrđenja, vrijednost spora 829,90 KM, nakon zaključene glavne, usmene i javne rasprave održane dana 17.12.2024. godine, u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka, dana 15.01.2025. godine donio je sljedeću

PRESUDU

Utvrđuje se da je prestala obaveza tužiteljice po osnovu Ugovora o kreditu broj: BAZE-... od 28.08.2013. godine u odnosu na tuženog, a sve na osnovu sudske odluke.

Obavezuje se tuženi – „EOS MATRIX“ d.o.o. Sarajevo da dostavi Centralnoj banci Bosne i Hercegovine podatke o nepostojanju duga prema tužiteljici A. T., JMBG ..., po osnovu Ugovora o kreditu broj: BAZE-... od 28.08.2013. godine, da bi se izbrisalo ovakvo stanje iz evidencije Centralnog registra kredita (CRK), a sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove postupka u iznosu od 942,40 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka u iznosu od 716,01 KM, kao neosnovan.

Obrazloženje

Dana 18.04.2023. godine tužiteljica je protiv tuženog podnijela tužbu, koju je uredila podneskom od 02.10.2023. godine, a u kojoj navodi da je prema Izvještaju o tekućim zaduženjima kod Centralnog registra kredita pri Centralnoj banci BiH upisano njeno zaduženje po osnovu Ugovora o kreditu broj: BAZE-... od 28.08.2013. godine, a koje je potraživanje zastarjelo, radi čega trpi posljedice jer nije u stanju da podiže kredite kod drugih privrednih subjekata. Dalje navodi da je navedena potraživanja tuženi preuzeo od svog prednika i ista pokušava nezakonito da naplati, a povodom tog potraživanja vođen je parnični postupak pred Općinskim sudom u Travniku, koji je pravosnažno okončan presudom broj 51 0 Mal 163655 19 Mal od 03.12.2020. godine na način da je odbijen tužbeni zahtjev istog jer je nastupila zastara predmetnog potraživanja. Shodno tome, smatra da je na osnovu navedene presude prestala njena obaveza po osnovu Ugovora o kreditu broj: BAZE...od 28.08.2013. godine. Radi navedenog, cijeni da stanje u evidenciji Centralnog registra kredita (CRK) ne odgovara činjeničnom stanju jer uprkos pravosnažnoj presudi, tuženi i dalje vrši pozive i uznemiravanje, tražeći da vrši uplate na ime nepostojećeg duga, a osim toga, nakon donošenja presude slao joj je opomene i pozive na plaćanje, uslovljavajući ju da će nakon isplate zastarjelog potraživanja po partiji broj: BAZE-... od 28.08.2013. godine, isto biti prijavljeno kao otplaćeno zaduženje u Centralnom registru

kredita pri Centralnoj banci BIH, koje u skladu sa Odlukom o Centralnom registru kredita poslovnih subjekata i fizičkih lica u Bosni i Hercegovini (Službeni glasnik BiH" 44/ 19 i 72/21) može izvršiti samo onaj ko je i dostavio podatke u registar, a to je MKF Prizma Sarajevo u stečaju odnosno kasnije tuženi. Shodno tome, smatra da ima pravni interes u smislu člana 54. Zakona o parničnom postupku da se zastarjelo potraživanje, utvrđeno sudskom odlukom, briše iz Centralnog registra kredita kod Centralne banke BIH, te predlaže da u skladu sa odredbama člana 360, 369, 371, 372. i 373. ZOO sud usvoji tužbeni zahtjev kao u izreci. Kod ovih navoda tužiteljica je ostala i u toku postupka.

U završnom izlaganju, punomoćnik tužiteljice je istakao da se odlučna činjenica ogleda u tome da je tuženi pred nadležnim sudom potraživao dug po predmetnom ugovoru o kreditu, ali je sud takav zahtjev odbio kao neosnovan, čime je na osnovu zakona, uvažavajući činjenicu da ima pravni interes, prestala obaveza po Ugovoru o kreditu broj: BAZE-... od 28.08.2013. godine, na osnovu sudske odluke. Navode tuženog osporava tvrdnjama da je tužbeni zahtjev usmjeren na to da se traži utvrđenje prestanka obaveze na osnovu sudske odluke donesene u postupku u kojem je donesena presuda kojom se odbija tužbeni zahtjev tužitelja, te da obaveza nije mogla preći u naturalnu obavezu zbog utuženja. Shodno navedenom, smatra da je donošenjem navedene presude prestalo potraživanje tuženog po osnovu navedenog Ugovora o kreditu, te predlaže da sud u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev i tuženog obaveže na naknadu troškova postupka.

U odgovoru na tužbu od 24.11.2023. godine, tuženi je istakao prigovor mjesne nenadležnosti suda. Tužbeni zahtjev je osporio u cijelosti, ističući da zastarjelo potraživanje ne znači nepostojanje duga, niti zastara može biti osnov za brisanje dugovanja iz CRK-a, te istom ne prestaje tražbina sama po sebi nego pravo zahtijevati ispunjenje određene tražbine sudskim putem. Shodno navedenom, predlaže da se sud oglasi nenadležnim, a ukoliko ne postupi tako da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Kod navoda istaknutih u odgovoru na tužbu, tuženi je ostao u toku postupka i u završnom izlaganju, s tim da je u završnom izlaganju istakao da smatra da je tužbeni zahtjev nedopušten, jer se tužbom radi utvrđenja tuženi ne može obavezati odnosno može se samo utvrditi postojanje ili nepostojanja nekog prava ili pravnog odnosa, povreda prava ličnosti, istinitost, odnosno neistinitost neke isprave. Dalje navodi da je članom 54. stav 2. i 3. Zakona o parničnom postupku propisano kada je moguće podnošenje tužbe za utvrđenje, za koju tužiteljica u ovom postupku nema pravni interes. Nadalje, ističe da se u predmetnoj pravnoj stvari radi o utvrđivanju činjenica, te da je isti takvu tužbu mogao podnijeti samo ako je to predviđeno posebnim zakonom ili drugim propisom. Smatra da bi usvajanjem tužbenog zahtjeva bilo ugroženo njegovo pravo na imovinu jer isti ne bi imao mogućnost da ostvari svoje potraživanje. Dalje navodi da se ovakvim tužbama može samo povrijediti pravo povjerilaca i finansijskih organizacija koja izdaju kreditna sredstva na način da iste odobravaju kreditna sredstva licima koja su već zadužena, a svoje dugove nisu uredno otplaćivali, što bi dovelo do potpune destabilizacije finansijskog sistema, kao i same društvene zajednice. Nadalje, navodi da zastarjelo potraživanje ne znači nepostojanje duga, niti zastara može biti osnov za brisanje dugovanja iz CRK-a, te da je u toku postupka tužiteljica učinila nespornim da je podigla predmetni kredit i da isti nije vraćala pa se ovdje jedino može govoriti o pravnom interesu (da dugovanja budu upisana u CRK i opravdanost uspostavljanja istog), velikog broja finansijsko-kreditnih institucija pa između ostalog i tuženog kao i pravni interes svih drugih fizičkih lica, a koji bi mogli biti oštećeni na način da postanu jamac takvom neurednom korisniku kredita i zbog toga bude u obavezi vraćati dug umjesto glavnog dužnika, budući da se ne bi niko imao priliku uvjeriti u kreditnu historiju korisnika kredita. Smatra

da tužiteljica nije dokazao da tuženi može povrijediti njegovo pravo zbog toga što kreditno nije sposoban te shodno tome zahtjev tužiteljice da sud naloži brisanje iz evidencije CRK-a ne predstavlja pravnu zaštitu iste niti tuženi može povrijediti njegova prava na način koji bi opravdao takvo brisanje. CRK kao jedinstvena baza podataka o kreditnim i drugim zaduženjima poslovnih subjekata i fizičkih lica, ima funkciju potpomaganja stabilnosti finansijskog sistema u BiH, te bi se brisanje duga koji postoji, negirala svrha CRK-a i ugrozili bi se interesi društvene zajednice i finansijskog sistema države jer bi nedostatak uvida u CRK doveo do toga da finansijske institucije i ostala privredna društva odobravaju kredite već zaduženim osobama što bi preopteretilo finansijski sistem i ugrozilo transparentnu odgovornost CRK-a. Tužiteljica u tužbi navodi da je na zahtjev tužiteljice dostavljen izvještaj o tekućim zaduženjima kod Centralnog registra kredita pri Centralnoj banci BiH u kojem se navodi da na njeno ime stoji upisano zaduženje po osnovu predmetnog ugovora, međutim tužiteljica niti jednim dokazom nije dokazala da su dugovanja prema tuženom zaista i upisana u Centralni registar kredita kod Centralne banke BiH. Pored toga, ističe da zastarjelost nije razlog za gašenje odnosno prestanak obligacije jer se zastarjelošću ne gubi pravo već ono samo slabi i pretvara se u prirodnu ili neutuživu obligaciju odnosno gubi se samo zahtjev za prinudno ispunjenje tražbine tužbom kod suda. Smatra da su navodi tužiteljice koji se odnose na to da je tuženi otpustio dug prema tužitelju apsurdni, neosnovani i paušalni, pa i samo pozivanje na odredbe člana 347. ZOO imajući u vidu činjenicu da to što je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice, ne znači da je tuženi otpustio dug tužiteljice, dakle obaveza i dalje postoji, samo više nije utuživa. Tužiteljica očigledno ne tumači odredbe ZOO na pravilan način s obzirom da je otpust duga na jasan način definisan odredbama ZOO pa je tako odredbama 344. ZOO propisano da kod otpuštanja duga obaveza prestaje kad povjerilac izjavi dužniku da neće tražiti njeno ispunjenje, a u konkretnom slučaju tuženi nikada nije izjavio da neće od tužitelja tražiti ispunjenje obaveze pa shodno tome, ovakvi navodi tužiteljice su u cijelosti neosnovani. Dakle, zastarjelost potraživanja je potrebno razlikovati od otpusta duga u dva pravca; do zastarjelosti dolazi nakon ispunjenja za to zakonom predviđenih uvjeta ipso iure dok valjani otpust duga zahtjeva sporazum povjeritelja i dužnika; drugo što zastarjela obaveza postoji i dalje kao prirodna i neutuživa dok otpust duga ne povlači za sobom samo gubitak tužbe nego i prestanak same oproštene obaveze. Imajući u vidu naprijed navedeno, a kako u konkretnom slučaju niti je dug otpisan, niti je prestao iz bilo kojeg razloga propisanog zakonom, za što bi tuženi morao donijeti posebnu odluku i provesti istu kroz poslovne knjige te obavijestiti Centralnu banku, niti je otplaćen, reprogramiran ili otkupljen od trećeg lica, već je isti i dalje postojeći i upisan u CRK u svrhu informativnog karaktera, neovisno o volji tužiteljice, ali i tuženog, kako se potvrđuje i odgovorom Centralne banke od 16.06.2022 godine, nesporna je činjenica da sud treba odbiti ovako postavljeni tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan. Shodno navedenom, predlaže da sud odbaci tužbu kao nedopuštenu, a ukoliko ne postupi tako da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Dana 17.12.2024. godine održano je pripremno ročište u prisustvu punomoćnika tužiteljice i punomoćnice tuženog. Glavna rasprava u ovoj pravnoj stvari održana je, na saglasan prijedlog parničnih stranaka, odmah nakon zaključenja pripremnog ročišta, u skladu sa odredbom člana 94. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

Na ročištu za glavnu raspravu, u dokaznom postupku, izvedeni su dokazi uvidom i čitanjem Presuda Općinskog suda Travnik br 51. 0 Mal 163655 19 Mal sa klauzulom pravosnažnosti ; Ugovor o Db-Enter Prise kreditu br: baze- ... od 28.08.2013. godine; Analitička kartica od 08.07.2020. godine; Izvod iz sudskog registra za tuženog EOS MATRIX od 31.05.2023. godine; Odgovor na zahtjev za

isknjižavanje kredita iz Centralnog registra od 16.06.2022. godine, Odluka o centralnom registru kredita poslovnih subjekata i fizičkih lica od 10.06.2019. godine na okolnost člana 5, stav 31. Nakon ovako provedenog parničnog postupka, primjenom odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije BiH", broj 53/03, 73/05, 19/06 98/15, u daljem tekstu: ZPP) slobodnom ocjenom svakog dokaza posebno i ocjenom svih dokaza zajedno, sud je donio odluku kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Odlučujući o izjavljenom prigovoru mjesne nendaležnosti, sud je isti cijenio neosnovanim. Naime, članom 11. Ugovora o Enterprise kreditu broj BAZE-... od 28.08.2013. godine, ugovorena je mjesna nadležnost Općinskog suda u Zenici za sve sporove po Ugovoru o kreditu. Kako je predmet tužbenog zahtjeva usmjeren na utvrđenje da je prestala obaveza tužitelja po osnovu Ugovora o kreditu broj: BAZE-...od 28.08.2013. godine u odnosu na tuženog, to je valjalo odbiti kao neosnovan prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice da se utvrdi da je na osnovu sudske odluke prestala njena obaveza po osnovu Ugovora o Enterprise kreditu broj BAZE-... od 28.08.2013. godine i da sud obaveže tuženog da dostavi Centralnoj banci Bosne i Hercegovine podatke o nepostojanju duga prema istoj po osnovu navedenog Ugovora o kreditu, kako bi se izbrisalo postojanje tog duga iz evidencije Centralnog registra kredita.

Tokom postupka, među parničnim strankama nije bilo sporno da je tužiteljica sa prednikom tuženog MKF PRIZMA" Sarajevo, zaključila Ugovor o Enterprise kreditu broj BAZE-...od 28.08.2013. godine, da je tuženi potraživanja MKF" PRIZMA" Sarajevo otkupio u stečajnom postupku, ugovorom o prijenosu potraživanja, na osnovu kojeg je stekao aktivnu legitimaciju za naplatu potraživanja od svih korisnika, uključujući i tužiteljicu, po navedenom ugovoru.

Dalje, nije sporno da je tuženi protiv tužiteljice pokrenuo parnični postupak, radi naplate duga po osnovu Ugovora o Enterprise kreditu broj BAZE-... od 28.08.2013. godine, a u kojem postupku je Općinski sud u Travniku, dana 03.12.2020. godine donio presudu broj 51 0 Mal 163655 19 Mal kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja, u ovom postupku tuženog, da se tužiteljica, u tom postupku tužena, obaveže da tužitelju isplati novčani iznos od 1.025,58 KM i to iznos od 829,90 KM na ime glavnog duga, iznos od 195,68 KM na ime ugovorene kamate sa zakonskom zateznom kamatom obračunatom na iznos glavnog duga od 829,90 KM počev od 11.08.2014. godine, pa do isplate, uz naknadu troškova postupka. Navedena presuda je pravosnažna sa danom 29.12.2020. godine.

Tuženi nije osporio niti da je nakon donošenja navedene presude pozivao tužiteljicu na isplatu potraživanja, te da je predmetni Ugovor o Enterprise kreditu broj BAZE-... od 28.08.2013. godine kod Centralne Banke BiH evidentiran kao aktivna obaveza, povodom koje Centralnoj banci BiH nije dostavio zahtjev za brisanje predmetnog kredita iz CRK, a koji prema Odluci o centralnom registru poslovnih subjekata i fizičkih lica u BiH od 10.06.2019. godine može podnijeti samo lice (pravno ili fizičko) koje je podnijelo i zahtjev za upis u CRK bazu, a što je u konkretnom slučaju nesporno tuženi.

Tokom postupka, među parničnim strankama sporan je osnov tužbenog zahtjeva odnosno da li zastarjelo potraživanje može biti osnov brisanja iz evidencije zaduženja iz CRK-a.

Osim toga, među parničnim strankama sporan je pravni interes tužiteljice, a koji, po ocjeni ovog suda, shodno stanju spisa i dokazima izvedenim u toku postupka, postoji na strani tužiteljice.

Naime, prvim stavom tužbenog zahtjeva tužiteljica traži da se utvrdi da je na osnovu sudske odluke prestala njena obaveza prema tuženom po Ugovoru o Enterprise kreditu broj BAZE-...od 28.08.2013. godine. Dakle, suprotno tvrdnjama tuženog, predmet ovog spora nije razmatranje pitanja zastarjelosti predmetnog potraživanja jer tužiteljica traži da se utvrdi da je prestalo potraživanje tuženog na osnovu sudske odluke, a ne zbog zastare istog. Navedeni dio tužbenog zahtjeva predstavlja deklaratornu tužbu, a kojom tužbom se može tražiti utvrđenje postojanja prava ili pravnog odnosa ili istinitost ili neistinitost kakve isprave, kako je to određeno odredbom članom 54. stav 1. ZPP-a.

Ocjenom dokaza izvedenih u toku postupka, utvrđeno je da je tuženi iz ovog postupka pred Općinskim sudom u Travniku pokrenuo parnični postupak, a radi naplate potraživanja iz Ugovora o Enterprise kreditu broj BAZE-...od 28.08.2013. godine, koji je pravosnažno okončan donošenjem presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Mal 163655 19 Mal od 03.12.2020. godine, na način da je odbijen tužbeni zahtjev da se tuženi obaveže da tužitelju isplati novčani iznos od 1.025,58 KM i to iznos od 829,90 KM na ime glavnog duga, iznos od 195,68 KM na ime ugovorene kamate sa zakonskom zateznom kamatom obračunatom na iznos glavnog duga od 829,90 KM počev od 11.08.2014. godine, pa do isplate, uz naknadu troškova postupka, a iz razloga što je navedeno potraživanje zastarjelo, kako se navodi u obrazloženju te presude, što među parničnim strankama nije ni bilo sporno.

Tuženi, tokom postupka, iako je navodio da tužiteljica nije dokazala da je to potraživanje evidentirano kao neizmireno, shodno istaknutim navodima, nije osporio da Centralnoj banci nije dostavio podatke za brisanje zaduženja tužiteljice po istom. Obzirom da shodno Odluci o centralnom registru poslovnih subjekata i fizičkih lica u BiH od 10.06.2019. godine samo lice pravno ili fizičko koje je podnijelo i zahtjev za upis u CRK bazu, a što je u konkretnom slučaju nesporno tuženi, može podnijeti zahtjev za brisanje predmetnog kredita iz CRK bez osnova su navodi tuženog da tužiteljica nije dokazala da je pokušao izvršiti brisanje svog zaduženja. Osim toga, bez uticaja su navodi da se tužiteljica nije obraćala povodom brisanja duga koji ima jer takva obaveza nije propisana navedenom Odlukom. Pored toga, cijeneći navode tuženog istaknute tokom postupka sasvim je jasno da isti smatra da njegovo potraživanje prema tužiteljici i dalje postoji iako je sud povodom istog donio presudu kojom je odbijen njegov tužbeni zahtjev što upućuje na zaključak da na strani tužiteljice postoji pravni interes za podnošenje navedenog tužbenog zahtjeva. To potvrđuje i činjenica da ovakvim ponašanjem tuženog, koje je suprotno odredbama člana 12, 13. i 16. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list R BiH, broj: 2/92, 13/93 i 13/94 i "Službene novine F BiH" broj: 29/03 i 42/11, u daljem tekstu: ZOO) tužiteljica trpi štetu i istoj se povređuje njeno pravo na imovinu jer se od nje traži naplata potraživanja za koje je pravosnažnom odlukom odlučeno da nije u obavezi izmiriti tuženom, koji tokom postupka nije osporio da ga je i nakon toga pozivao da izmiri navedena potraživanja, kako bi se izvršilo brisanje tog zaduženja u Centralnom registru kredita, radi čega ista ima pravni interes da se utvrdi da je prestala njena obaveza po osnovu navedenog Ugovora o kreditu, a na osnovu naprijed navedene sudske odluke.

Shodno navedenom, po ocjeni ovog suda tužiteljica ima pravni interes za podnošenje ove tužbe, te bi drugačijim tumačenjem istog u smislu člana 54. ZPP-a, a kako je isticao tuženi tokom postupka, tužiteljici bilo ograničeno pravo pristupa sudu u skladu sa članom 6. Evropske konvencije za zaštitu

ljudskih prava i osnovnih sloboda, a koje ograničenje ne bi imalo legitiman cilj i dovelo bi do nemogućnosti da se odluči o njenom pravu u situaciji kada je utvrđeno da ista ima pravni interes da se utvrdi nepostojanje potraživanja tuženog i da se isto briše iz CRK -a. Stoga je ocijenjeno da bi odbacivanje tužbe iz razloga koje je isticao tuženi predstavljalo povredu prava na pristup sudu zagarantovanog Ustavom Bosne i Hercegovine (član II/3.e) i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Imajući u vidu navedeno, na osnovu dokaza izvedenih tokom postupka, utvrđeno je da je obaveza tužitelja po Ugovoru o Enterprise kreditu broj BAZE-...od 28.08.2013. godine u odnosu na tuženog prestala na osnovu sudske odluke tj. pravosnažne presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Mal 163655 19 Mal od 03.12.2020. godine, radi čega je osnovan navedeni dio tužbenog zahtjeva tužiteljice. Naime, u situaciji kada je pravosnažnom presudom riješeno jedno konkretno pravno pitanje u međusobnom odnosu stranaka, one su presudom vezane tako da ubuduće svoje ponašanje moraju da prilagode odluci kao u presudi, isto onako kao što su dužne da se pokore nečemu što je sadržano u zakonu. Dejstvo pravosnažne presude sastoji se, u načelu, u otklanjanju svake sumnje o postojanju i sadržini jednog pravnog odnosa, prava ili zahtjeva, oko kojih je do presude postojao spor. Nastupanjem pravosnažnosti, po sili zakona, kad su ispunjene zakonske pretpostavke, odluka dobija pravnu snagu koja joj omogućava da obezbijedi sve ciljeve koji se radi konačnog ostvarenja pravne sigurnosti, moraju obezbijediti sudskom odlukom.

Kako je tužbeni zahtjev tuženog u ovom postupku, a tužitelja pred Općinskim sudom u Travniku, u postupku koji se kod tog suda vodio pod brojem 51 0 Mal 163655 19 Mal, pravosnažno odbijen, njegovo potraživanje iz navedenog Ugovora o Enterprise kreditu broj BAZE-...od 28.08.2013. godine prema tužiteljici iz ovog postupka je prestalo u smislu člana 295. stav 1. i 2. ZOO, pa je shodno tome odlučeno kao u izreci (stav I).

Kada je u pitanju drugi stav tužbenog zahtjeva kojim tužiteljica traži da se naloži tuženom da nadležnom organu dostavi podatke o nepostojanju duga po osnovu navedenog Ugovora o kreditu, kako bi se izbrisalo takvo stanje iz evidencije Centralnog registra kredita u BiH, isti predstavlja kondemnatornu tužbu, dakle tužbu kojom se traži da se nešto učini, trpi ili propusti.

Kako je na osnovu dokaza izvedenih u toku postupka, utvrđeno je da je tužiteljica dokazala osnov tužbenog zahtjeva jer je donošenjem naprijed navedene presude prestala obaveza iste prema tuženom, to je ocijenjeno da je navedeni tužbeni zahtjev osnovan.

Naime, kako je naprijed navedeno, u konkretnom slučaju tužiteljica ne traži da se utvrdi da je na osnovu zastarjelosti prestalo potraživanje tuženog iz ovog postupka, kada bi tužbeni zahtjev bio neosnovan jer zastarjelošću ne prestaje obaveza, ona i dalje postoji samo se pretvara u naturalnu obligaciju, nego traži da se utvrdi da je potraživanje tuženog prestalo na osnovu sudske odluke odnosno presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Mal 163655 19 Mal od 03.12.2020. godine, na osnovu čega je njeno potraživanje po osnovu navedenog Ugovora o kreditu prestalo, pa je stoga i u obavezi da Centralnom registru kredita u BiH podnese zahtjev za brisanje tužiteljice iz evidencije zaduženja, a što isti nije učinio. Shodno tome, te da se navedeni dug iz Centralnog registra kredita ne može se brisati po zahtjevu tužiteljice već samo po zahtjevu tuženog iz ovog postupka, a što je vidljivo i iz provedenog dokaza tuženog Odgovor na zahtjev za isknjiženje kredita iz CRK-a Centralne banke BiH broj: 122-17-4-1302-2/2 NG od 16.06.2022. godine, tuženi je u obavezi da Centralnoj banci BiH

dostavi podatke o nepostojanju duga prema tužitelju, kako bi se u Centralnom registru kredita izbrisao navedeni dug. Imajući u vidu navedeno, te da je tužiteljica dokazala osnov tužbenog zahtjeva odnosno postojanje zakonskih razloga propisanih Zakonom o obligacionim odnosima za brisanjem iz evidencije zaduženja kod Centralnog registra kredita u BiH, to je sud cijeneći da je navedeni tužbeni zahtjev osnovan i dokazan donio odluku kao u izreci (stav II).

Imajući u vidu sve okolnosti konkretnog slučaja koje se odnose na predmetni postupak sud napominje da je sve dokaze cijenio, a navode stranaka ispitao prilikom donošenja odluke, ali ih ne smatra od značaja dodatno obrazlagati jer ni na koji način ne utiču na drugačiju odluku. I prema ustaljenoj praksi Evropskog suda i Ustavnog suda, sud je u obavezi obrazložiti presudu u onoj mjeri u kojoj to zahtijeva priroda odluke uz navođenje jasnih i razumljivih razloga na kojima zasniva odluku, te nije dužan u presudi iznositi sve detalje i davati odgovore na sva postavljena pitanja i iznesene argumente (Odluka Ustavnog suda BiH broj AP 3231/18 od 17. decembra 2019. godine).

Odluku o troškovima postupka, sud je donio na osnovu člana 383. stav 1., člana 386. stav 1. i člana 396. stav 1. do 3. ZPP-a, u skladu sa postavljenim zahtjevima za naknadu troškova i u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji BiH ("Službene novine F BiH", broj 22/04 i 24/04).

Tužiteljica je postavila zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka koji se odnose na sastav tužbe u iznosu od 240,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu i ročištu za glavnu raspravu u iznosima od po 240,00 KM sve uvećano za 17% PDV-a u iznosu od 122,40 KM. Također, potražuje i troškove sudske takse na tužbu i presudu.

Shodno navedenom, sud je cijenio osnovanim zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka kako je precizirano u troškovniku, pri čemu je shodno Zakonu o sudskim taksama Zeničko-dobojskog kantona („Službene novine Zeničko-dobojskog kantona“ broj 12/09, 1/16) taksu na tužbu i presudu odredio u iznosima od po 50,00 KM, tj. tužiteljici pripada pravo na naknadu troškova u iznosu od 942,40 KM.

Kako je tuženi u cijelosti izgubio parnicu, to nema pravo na naknadu troškova postupka u smislu odredbe člana 386. stav 1. ZPP-a, pa je sa takvim zahtjevom sadržanom u troškovniku uloženom u spis i odbijen.

Iz navedenih razloga i primjenom citiranih zakonskih propisa odlučeno je kao u izreci presude.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Kantonalnom sudu u Zenici, u roku od 30 dana od prvog narednog dana od dana dostavljanja presude.

Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka, putem ovog suda.

Sudija
Alija Sinanović